

PROLOG

I IULIE

– Tati, vezi să nu fie fantome.

M-am oprit în pragul ușii de la dormitorul fiicei mele, speriat în felul care îi face să se înfioare pe toți părinții când copilul lor spune ceva complet deconcertant. Întrucât Maggie avea cinci ani, poate că ar fi trebuit să fiu deja obișnuit cu asta. Doar că nu eram. Mai cu seamă cu o cerere atât de neașteptat de stranie.

– Serios?

– *Da*, a insistat ea. Nu le vreau la mine în cameră.

Până în clipa aceea, habar n-aveam că fiica mea știe măcar ce este o fantomă, cu atât mai puțin să se teamă de una care-i ocupa camera. Mai mult de una, aparent. I-am observat formularea.

„Nu le vreau.”

Cred că de vină pentru această nouă trăsătură era casa însăși. Ne aflam în Baneberry Hall de aproape o săptămână – timp suficient ca să-i observăm bizareriile, dar nu și ca să ne obișnuim cu ele. Modificările neașteptate ale pereților. Zgomotele din timpul nopții. Un ventilator din tavan care, atunci când se rotea la viteză maximă, suna ca un clănțănit de dinți.

Maggie, sensibilă ca orice fată de vârsta ei, întâmpina în mod clar dificultăți să se acomodeze cu toate. În seara precedentă, înainte de culcare, mă întrebasesc când ne vom întoarce la fosta noastră locuință, un amărât de apartament cu trei camere din Burlington. Acum aveam de-a face cu fantome.

– Presupun că n-ar strica, i-am răspuns ca să-i fac pe plac. Unde ar trebui să caut mai întâi?

– Sub pat.

Evident. Și eu avusesem aceeași frică pe când eram de vârsta lui Maggie, convins că ceva oribil se ascundea în beznă, la doar câțiva centimetri sub locul în care dormeam. M-am lăsat în patru labe și am aruncat o privire rapidă sub pat. Tot ce pândea acolo era un strat subțire de praf și o șosetă roz desperecheată.

– Nu-i nimic aici, am anunțat-o. Mai departe?

– În dulap, a cerut fetița.

Măcar la atâta lucru mă gândisem și eu, așa că mă îndreptam deja spre dulapul din dormitor. Această parte a casei – denumită „aripa lui Maggie”, pentru că în ea se aflau nu doar dormitorul ei, ci și camera de joacă lipită de el – se afla la etaj, sub streșinile acoperișului în pantă. Din cauza tavanului înclinat al camerei, o jumătate a dulapului cu ușă din lemn de stejar era și ea tăiată pieziș. Când am deschis-o, forma m-a dus imediat cu gândul la o căsuță din povești. Acesta fusese unul dintre motivele pentru care hotărâserăm ca acel spațiu să-i aparțină ei.

– Nimic nici în dulap, am zis și am tras teatral de lăntșorul ce aprindea unicul bec aflat în dulap, după care am aruncat o privire printre hainele atârinate de umerase. Altundeva?

Maggie și-a ațintit un arătător tremurător spre șifonierul masiv ce stătea ca o santinelă la câțiva pași de dulap. Era o relictă din trecutul casei. Una neobișnuită. De aproape doi metri și jumătate înălțime. Baza îngustă se lărgea treptat și alcătua o secțiune de mijloc formidabilă, după care se îngusta la loc spre vârf, unde, urcând pe la colțuri, era un șir de heruvimi, păsări și cârcei de iederă sculptați în lemn. Îmi închipuiam că, la fel ca ușa dulapului, i-ar oferi camerei lui Maggie o tentă de magie ca desprinsă din cărți. Mă făceau să mă gândesc la călătoriile în Narnia.

Însă când am crăpat puțin ușile șifonierului, Maggie și-a ținut respirația și s-a încordat pentru indiferent ce oroare credea că așteaptă înăuntru.

– Ești sigură că vrei să-l deschid? am întrebat-o.

– Nu, a șovăit ea, apoi s-a răzgândit: Da.

Am deschis larg ușile șifonierului și am scos la iveală un spațiu ocupat doar de câteva rochii cu franjuri pe care soția mea le cumpărase în speranța că fetița noastră cea băiețoasă ar putea să le poarte într-o bună zi.

– E gol. Vezi?

Din pat, Maggie a aruncat o privire în șifonier înainte să scoată un oftat de ușurare.

– Știi că nu există fantome, nu? am întrebat-o.

– Te înșeli, a spus ea și s-a tras și mai mult sub pătură. Le-am văzut.

M-am uitat la fiica mea, încercând să nu par alarmat, cu toate că eram. Știam că are o imaginație activă, totuși nu credeam că e *atât* de vie. *Atât* de vie, încât vedea lucruri inexistente și credea că sunt reale.

Și chiar credea în ele. Îmi dădeam seama din felul în care mă privea la rândul ei, cu lacrimile adunate la coada ochilor larg deschiși. Credea în ele, iar asta o îngrozea.

M-am așezat pe marginea patului.

– Mags, fantele nu sunt reale. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe mama ta. Și ea îți va zice același lucru.

– Dar există, a insistat copila. Le văd tot timpul. Iar una dintre ele îmi vorbește. Domnul Umbră.

Am simțit un fior pe șira spinării.

– Domnul Umbră?

Maggie a dat o singură dată din cap, plină de teamă.

– Și ce spune Domnul Umbră?

– Spune...

Fetița a înghițit un nod și a încercat să-și rețină lacrimile.

– Spune că vom muri toți aici.

Unu

Din clipa în care intru în birou, știu cum vor decurge lucrurile. S-a mai întâmplat. De mult prea multe ori ca să le pot număra. Și chiar dacă fiecare incident variază puțin, rezultatul e mereu același. Nici de această dată nu am cine știe ce așteptări, mai cu seamă când recepționera îmi aruncă același zâmbet cunoscător când în ochi îi apare expresia de recunoaștere. E limpede că e bine familiarizată cu Cartea.

Cea mai mare binecuvântare a familiei mele.

Și cel mai mare blestem.

— Am o întâlnire cu Arthur Rosenfeld, am zis. Mă numesc Maggie Holt.

— Desigur, domnișoară Holt.

Recepționera mă măsoară iute din cap până-n picioare, evaluând și comparând fetița despre care a citit cu femeia care stă acum în fața ei în ghete scâlciate, pantaloni cargo verzi și o flanelă plină de rumeguș.

— Domnul Rosenfeld vorbește momentan la telefon. Va veni într-un minut.

Recepționera – pe nume Wendy Davenport, potrivit plăcuței de pe birou – face un gest spre scaunul de lângă perete, pe care mă așez, în timp ce ea continuă să arunce priviri în direcția mea. Presupun că se tot uită la cicatricea de pe obrazul stâng – o tăietură palidă, cam de doi

centimetri și jumătate lungime. E pe cât de celebră poate fi o cicatrice.

— Ți-am citit cartea, ține ea să sublinieze evidentul.

Simt nevoia s-o corectez:

— Vrei să spui cartea tatălui meu.

E o greșeală întâlnită adesea. Chiar dacă tatăl meu e trecut ca autor unic, lumea bănuiește că toți am avut ceva de-a face cu volumul. Iar dacă asta ar putea fi valabil în legătură cu mama, eu n-am jucat în Carte absolut niciun rol, deși sunt unul dintre personajele principale.

— Mi-a plăcut la nebunie, continuă Wendy. Când nu mă speriam ca naiba, firește.

Se oprește, iar eu mă crispez în gând, știind ce urmează. Așa se întâmplă mereu. De fiecare dată, la dracu'!

— Cum a fost? întreabă ea și se apleacă în față până când pieptul ei generos ajunge să fie strivit de birou. Să locuiești în casa aia?

Întrebarea e pusă în mod inevitabil de cineva care mă leagă de Carte. Acum am deja pregătit un răspuns standard. Am învățat demult că e necesar unul, așa că îl țin mereu la îndemână, ca pe o unealtă nelipsită din trusa cu scule.

— Chiar nu-mi amintesc nimic din perioada aceea.

Recepționera arcuiește o sprânceană extrem de subțire.

— Chiar nimic?

— Aveam cinci ani. Tu câte lucruri îți amintești de la vârsta aia?

Din proprie experiență, discuția se oprește aici cam în jumătate din cazuri. Cei doar curioși pricep apropoul și trec mai departe. Cei al căror interes are o tentă morbidă nu renunță chiar atât de ușor. Credeam că Wendy Davenport, cu obrazii ei bucălați și ținuta Banana Republic, ar face parte din prima categorie. Dar m-am înșelat.

— Totuși experiența a fost foarte traumatizantă pentru familia ta, zice ea. Eu mi-aș aminti cu siguranță măcar o parte din ce s-a întâmplat.

Există mai multe moduri în care pot continua, în funcție de dispoziție. Dacă aș fi la o petrecere, relaxată și generoasă după câteva pahărele, probabil că i-aș face pe plac și aș spune:

— Îmi aduc aminte că mi-era tot timpul teamă, dar nu știam de ce.

Sau:

— Presupun că mi-a fost atât de teamă, încât am blocat tot.

Sau una dintre preferate:

— Unele lucruri sunt prea înfricoșătoare ca să mi le amintesc.

Doar că acum nu sunt la o petrecere. Nici relaxată. Nici generoasă. Mă aflu în biroul unui avocat și sunt pe cale să primesc proprietatea tatălui meu recent decedat. Singura mea opțiune este să fiu directă.

— Nu s-a întâmplat nimic, îi spun lui Wendy. Tata a inventat totul. Și când zic totul, chiar vreau să zic totul. Tot ce s-a scris în cartea aia este o minciună.

Expresia lui Wendy se schimbă din curiozitate cu ochii cât cepele într-o încruntătură mai dură și mai întunecată. Am dezamăgit-o, chiar dacă ar trebui să fie recunoscătoare pentru că am fost sinceră cu ea. E ceva ce tata n-a simțit niciodată c-ar fi necesar.

Versiunea lui asupra adevărului diferă enorm față de a mea, cu toate că și el, la rândul său, avea un răspuns pregătit, un scenariu de la care nu se abătea indiferent cu cine stătea de vorbă.

— Am mințit de nenumărate ori în viață, i-ar fi spus el lui Wendy Davenport în timp ce emana sinceritate prin toți porii. Dar ce s-a întâmplat la Baneberry Hall

nu este una dintre minciuni. Fiecare cuvânt din cartea aia e adevărat. Jur pe bunul Dumnezeu!

Asta se potrivește cu versiunea oficială a evenimentelor, care s-ar rezuma astfel: Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, familia mea a locuit într-o casă numită Baneberry Hall, situată la marginea satului Bartleby din Vermont.

Ne-am mutat acolo pe 26 iunie.

Am fugit în creierii nopții, pe 15 iulie.

După douăzeci de zile.

Atât am apucat să locuim în casa aia înainte să fim prea îngroziți ca să mai rămânem vreo secundă în ea.

Nu trăiam în siguranță, le-a zis tata polițiștilor. Ceva era în neregulă cu Baneberry Hall. Chestii inexplicabile se petrecuseră acolo. Chestii *primejdioase*.

Casa era, a recunoscut el fără tragere de inimă, bântuită de un spirit malefic.

Am jurat să nu ne mai întoarcem niciodată.

Niciodată.

Această mărturisire – dezvoltată în raportul oficial al poliției – a fost observată de un reporter al ziarului local, o fițuică mult lăudată intitulată *Bartleby Gazette*. Articolul ce-a urmat, în care au fost incluse numeroase citate ale tatei, a fost în scurt timp preluat de serviciile de știri și și-a găsit loc în publicațiile mai importante din orașele mai mari: Burlington, Essex și Colchester. De acolo, s-a răspândit ca o răceală extrem de virală și a sărit dintr-un orașel în altul, dintr-un oraș în altul, dintr-un stat în altul. Cam la două săptămâni de la fuga noastră, un redactor din New York ne-a sunat cu oferta de a ne spune povestea sub formă de carte.

Întrucât locuiam într-o cameră de motel ce mirosea a fum stătut și a odorizant cu aromă de lămâie, tata a profitat imediat de ofertă. A scris cartea într-o lună, transformând baia micuță într-un birou improvizat. Una dintre primele mele amintiri ale lui este cum stătea pieziș

pe vasul de toaletă, țacănind la o mașină de scris așezată pe dulapul din baie.

Restul e doar istorie editorială.

Bestseller instantaneu.

Fenomen mondial.

Cea mai populară rememorare „reală” a paranormalului de la *Amityville*¹ încoace.

O vreme, Baneberry Hall a fost cea mai celebră casă din America. Revistele scriau despre ea. Apărea în jurnalele de știri. Turiștii se adunau în fața porții din fier forjat a proprietății și se căzneau să surprindă o imagine cu acoperișul sau o frântură din lumina soarelui ce se reflecta în geamuri. A ajuns chiar și în *The New Yorker*, într-o serie de benzi desenate publicată timp de două luni după ce Cartea a ajuns în librării și în care un cuplu stătea cu agentul imobiliar în fața casei dărăpănate. „O adorăm”, zicea soția, „dar e suficient de bântuită ca să primim o ofertă de publicare a unei cărți?”

Cât despre mine și familia mea, păi, eram pretutindeni. În revista *People*, stăteam toți trei, cu un aer serios, în fața unei case în care refuzam să intrăm. În *Time*, tata era înconjurat de un vâl de umbră ce-i oferea un aer foarte sinistru. La televizor, părinții mei erau fie cocoloșiți, fie interogați, în funcție de interviewer.

Acum, oricine poate intra pe YouTube și urmări interviul nostru de la *60 Minutes*². Suntem acolo, întruchipând o familie absolut perfectă. Tata, neîngrijit, dar chipeș, afișând genul de barbă ce avea să devină la modă abia peste zece ani. Mama, frumoasă, însă cu un aer ușor sever, cu o încordare a gurii care dă de înțeles că nu-i pe

¹ Referire la *The Amityville Horror* (1977), carte scrisă de autorul american Jay Anson (1921–1980) despre experiențele paranormale dintr-o casă (n.r.).

² Emisiune de știri difuzată de rețeaua de televiziune CBS (n.r.).

deplin împăcată cu situația. Apoi urmez eu. Cu rochie albastră cu franjuri. Pantofi de lac. O cordeluță neagră și un breton pe care îl regret și-acum.

Eu n-am spus cine știe ce în timpul interviului, ci doar am încuviințat sau am clătinat din cap, ori am simulat timiditatea și m-am retras lângă mama. Cred că singurele mele cuvinte din toată emisiunea au fost „Eram speriată”, deși nu-mi amintesc să-mi fi fost frică. Nu-mi aduc aminte nimic despre cele douăzeci de zile petrecute de noi în Baneberry Hall. Ce rememorez totuși este nuanțat de ceea ce scrie în Carte. În loc de amintiri, eu am citate. E ca și cum m-aș uita la poza unei poze. Încadrarea e greșită. Culorile sunt estompate. Imaginea e ușor întunecată.

Încețoșată.

Acesta e cuvântul cel mai potrivit pentru a descrie timpul petrecut de noi în Baneberry Hall.

Nu-i deloc surprinzător că multă lume s-a îndoit de narațiunea tatălui meu. Da, există și cei ca Wendy Davenport, care consideră că povestea e reală. Ei cred – sau vor să creadă – că perioada petrecută acolo s-a desfășurat exact cum a descris tata. Însă alte mii de oameni sunt convinși că totul a fost o înșelătorie.

Am văzut toate site-urile și discuțiile de pe Reddit care dezbăteau Cartea. Am citit toate teoriile. Majoritatea trag concluzia că părinții mei și-au dat rapid seama de faptul că achiziționaseră o casă mai scumpă decât își permiteau de fapt și aveau nevoie de o scuză ca să scape de ea. Alții insinuează că erau escroci care cumpăraseră dinadins o casă unde se întâmplase ceva tragic, tocmai pentru a obține un avantaj de pe urma ei.

Teoria pe care îmi vine cel mai greu s-o cred este că ai mei, știind că au pe mână o proprietate ce nu făcea decât să mănânce bani, și-au dorit o cale de creștere a valorii casei pentru când sosea vremea s-o vândă. În loc să cheltuiască

o avere pe renovări, s-au hotărât să-i ofere casei altceva – o reputație. Nu-i chiar ușor. Caselor ce capătă reputația de a fi bântuite le *scade* valoarea, fie din pricină că potențialilor cumpărători le e teamă să locuiască în ele, fie pentru că pur și simplu nu-i interesează notorietatea.

Eu încă nu cunosc adevăratul motiv al plecării noastre atât de bruște. Părinții mei au refuzat să-mi zică. Poate că se temeau cu adevărat să stea acolo. Poate că se temeau pentru propriile lor vieți. Însă știu că n-a fost fiindcă Baneberry Hall era bântuită. Principalul motiv fiind, firește, faptul că nu există fantome.

Desigur, o mulțime de oameni cred în ele, dar lumea își poate închipui orice. Că Moș Crăciun e adevărat. Că n-am aterizat pe Lună. Că Michael Jackson n-a murit și este dealer de blackjack în Las Vegas.

Eu cred în știință, care a ajuns la concluzia că atunci când murim – murim. Sufletele noastre nu rămân în urmă, zăbovind ca niște pisici vagaboande până le observă cineva. Nu devenim versiuni-umbră ale noastre. Nu *bântuim*.

Golul meu de memorie cu privire la Baneberry Hall reprezintă un alt motiv pentru care cred că toată Cartea este o vrăjeală. Wendy Davenport e îndreptățită să presupună că o experiență atât de înfricoșătoare ar fi lăsat o pată neagră în amintirile mele. Cred că mi-aș fi amintit dacă aș fi fost aruncată spre tavan de vreo forță invizibilă, așa cum pretinde Cartea. Mi-aș fi adus aminte dacă aș fi fost sugrumată atât de tare de *ceva* încât să-mi rămână urme pe gât.

Mi l-aș fi amintit pe Domnul Umbră.

Faptul că nu-mi amintesc nimic din toate astea înseamnă un singur lucru – că nu s-a întâmplat nimic.

Și totuși Cartea m-a urmărit aproape toată viața. Am fost mereu fata ciudată care a locuit la un moment dat într-o casă bântuită. În școala primară eram o paria și,

prin urmare, evitată cu orice preț. În liceu am rămas tot o paria, doar că atunci era cumva cool să fii marginalizat, ceea ce mă făcea cea mai populară fată din clasă care nu-și dorea asta. A urmat facultatea, când credeam că lucrurile aveau să se schimbe, ca și cum plecarea de lângă părinți m-ar fi delimitat cumva de Carte. În schimb, am fost tratată ca o curiozitate. Nu chiar evitată, ci mai degrabă urmărită de la distanță, de parcă aș fi fost cineva cu care ai ezita să te împrietenești.

Întâlnirile au fost nașpa. Cei mai mulți băieți nici nu se apropiau de mine. Majoritatea celor care o făceau totuși erau fani ai *Casei ororilor*, mai interesați de Baneberry Hall decât de mine. Dacă un potențial iubit arăta vreun dram de interes să-l cunoască pe tata, știam dinainte cum stăteau lucrurile.

Acum îmi tratez orice potențial prieten sau iubit cu o doză consistentă de scepticism. După prea multe seri cu prieteni petrecute în fața unei plăci *Ouija*¹ trântite în fața mea sau „întâlniri” care au sfârșit într-un cimitir în timp ce eram întrebată dacă văd fantome printre morminte, nu pot să nu mă îndoiesc de intențiile oamenilor. Cei mai mulți dintre prieteni mi i-am făcut acum un car de ani. În majoritatea timpului, se prefac că nici măcar nu există Cartea. Iar dacă o mică parte dintre ei se arată curioși despre perioada petrecută de familia mea în Baneberry Hall, știu bine că nu-i cazul să mă întrebe.

În toți acești ani, reputația mea a continuat să mi-o ia înainte, chiar dacă nu mă consider celebră. Sunt cunoscută. Primesc e-mailuri de la străini care îl numesc pe tata mincinos sau spun că se vor ruga pentru mine sau caută

---

¹ În ocultism, obiect utilizat pentru obținerea mesajelor din lumea spiritelor, utilizat de obicei de un mediu în timpul unei ședințe de spiritism (n.r.).

căi de a scăpa de fantoma despre care sunt siguri că li se ascunde în pivniță. Când și când, sunt contactată de vreun podcast ce se ocupă de fenomene paranormale sau de una dintre emisiunile cu vânători de fantome și sunt rugată să ofer un interviu. Recent, un congres despre genul horror m-a invitat să particip la o sesiune de întâlniri cu fanii alături de unul dintre puștii din casa Amityville. Am refuzat. Sper că la fel a procedat și puștiul din Amityville.

Acum iată-mă aici, pe un scaun ce scârțâie într-un cabinet de avocatură din Beacon Hill, încă încercând să-mi revin după tumultul emoțional din săptămânile de după moartea tatei. Dispoziția mea actuală e o parte zbârlire (Mersi, Wendy Davenport!) și două părți jale. De partea cealaltă a biroului, un avocat specializat în proprietăți enumeră numeroasele feluri în care tata a continuat să profite de pe urma Cărții. Vânzările au continuat într-un ritm destul de modest, cu o creștere anuală abruptă în săptămânile din preajma Halloweenului. Hollywoodul a continuat să sune la intervale regulate, cel mai recent cu o propunere despre care tata nu s-a sinchisit niciodată să-mi zică: adaptarea Cărții într-un serial TV.

— Tatăl tău a fost foarte inteligent în privința banilor, spune Arthur Rosenfeld.

Faptul că folosește trecutul îmi provoacă un puseu de tristețe. Este o altă aducere aminte a faptului că tata chiar nu mai este și că nu-i doar plecat într-o excursie prelungită. Suferința te poate păcăli astfel. Poate zăcea latentă câteva ore, suficient cât să fie înlocuită de gândirea magică. Apoi, când te simți bine și ești vulnerabil, sare la tine ca un schelet dintr-o casă a groazei de la bâlci, iar durerea pe care o credeai dusă se năpustește în forță. Ieri, de pildă, am auzit la radio trupa preferată a tatei.

Astăzi mi se zice că eu, în calitate de unic beneficiar al lui, voi primi vreo patru sute de mii de dolari.

Suma nu reprezintă o surpriză. Tata mi-a spus deja în săptămânile dinaintea morții. O discuție stânjenitoare, dar necesară, îndulcită întrucâtva de faptul că mama a ales ca în momentul divorțului să nu ceară o parte din profituri de pe urma Cărții. Tata a implorat-o să se răzgândească, zicându-i că merită jumătate din tot. Mama n-a fost de acord.

„Nu vreau nimic!”, se răstema ea în timpul numeroaselor contraziceri pe seama subiectului. „N-am vrut niciodată, încă de la bun început.”

Așa că eu primesc tot. Banii. Drepturile asupra Cărții. Infamia. La fel ca mama, mă întreb dacă n-ar trebui să renunț la toate.

— Mai e și problema casei, adaugă Arthur Rosenfeld.

— Ce casă? Tata avea un apartament.

— Baneberry Hall, desigur.

Surpriza îmi înfioară corpul. Scaunul de sub mine scârțâie.

— Tata deținea Baneberry Hall?

— Da.

— A cumpărat-o iar? Când?

Arthur își lasă mâinile pe birou și-și împletește degetele.

— Din câte știu eu, n-a vândut-o niciodată.

Rămân nemișcată, încremenită de șoc, în timp ce las informația să mi se așeze în minte. Baneberry Hall, locul care se bănuiește că mi-a îngrozit într-atât familia încât n-am avut de ales decât să fugim, s-a aflat în posesia tatei în ultimii douăzeci și cinci de ani.

Presupun că fie n-a putut să scape de ea – posibil, având în vedere reputația locuinței –, fie n-a vrut s-o vândă. Ceea ce ar putea însemna o mulțime de lucruri, din care niciunul

nu are sens. Tot ce știu sigur e că tata nu mi-a pomenit niciodată că era în continuare proprietatea lui.

— Ești sigur?

Încă sper că Arthur a făcut doar o greșeală enormă.

— Absolut. Baneberry Hall îi aparținea tatălui tău. Ceea ce înseamnă că acum e a ta. Cu cățel și cu purcel, cum se spune. Cred că trebuie să-ți dau și astea.

Avocatul așază pe birou două chei și le împinge spre mine. Sunt prinse de un inel simplu.

— Una deschide poarta, iar cealaltă e pentru ușa din față.

Mă zgâiesc la chei. Ezit să le iau. Nu sunt sigură dacă să accept și această parte a moștenirii. Din motive rămase încă neclare, am crescut cu teamă față de Baneberry Hall. Chiar dacă nu cred în versiunea oficială a tatei, deținerea casei nu mă face să mă simt prea în largul meu.

Mai e și ce-a zis tata pe patul de moarte, când în mod deliberat a ales să *nu* îmi spună că deținea în continuare Baneberry Hall. Dar cuvintele lui îmi răsună și acum în minte și mă fac să tremur.

„Nu e sigur acolo. Nu pentru tine.”

Când iau până la urmă cheile, mi se par fierbinți în mână, ca și cum Arthur le-a ținut pe un calorifer. Îmi strâng degetele în jurul lor și dinții metalici mi se înfig în palmă.

Atunci mă lovește un nou val de suferință. De data asta se împletește cu frustrarea și mă face să nu mai știu deloc ce să cred.

Tatăl meu e mort.

Mi-a ascuns tot timpul adevărul despre Baneberry Hall.

Acum eu dețin casa. Ceea ce înseamnă că toate fan-tomele ei, indiferent că sunt reale sau închipuite, îmi aparțin și ele.